

det værre for de svageste i samfundet. Det havde været fint.

Så skal jeg sige til hr. Poul Erik Dyrlund, at hr. Dyrlund udmærket ved, at det er meget svært at lave den statistik, hr. Dyrlund efterspørger, fordi man simpelt hen ikke er i stand til f.eks. at svare på, hvor mange der ikke kommer ind i dagpengesystemet, for det kan man simpelt hen ikke måle. Og tilsvarende er det svært at måle dem, der går ud af dagpenge-systemet.

Men det, vi kan måle, er, at antallet af udstødte fra arbejdsmarkedet, antallet af mennesker, der af den ene eller anden grund mere eller mindre frivilligt – ofte ikke frivilligt – er kommet på efterløn, førtidspension eller overgangsydelse, og antallet af dem, der er helt udstødt af arbejdsmarkedet, er steget, mens Socialdemokratiet har haft regeringsmagten.

Og det er meget usædvanligt, at antallet af udstødte stiger, når arbejdsløsheden falder, men det er faktisk det, der er tilfældet. Her har vi opadgående konjunkturer, og samtidig stiger antallet af udstødte fra arbejdsmarkedet! Det siger lidt om, hvilken katastrofal arbejdsmarkedspolitik Socialdemokratiet har stået for.

**Første næstformand (Birte Weiss):**

Hr. Jacob Buksti som ordfører.

**Jacob Buksti (S):**

Jeg må jo konstatere, at der hele tiden sker en produktudvikling af det parlamentariske arbejde. Sådan må det naturnødvendigt være i et dynamisk samfund med en levende, demokratisk debat. Som oftest er der tale om positive tiltag, men nogle gange også om noget, der blot medvirker til at bringe Folketingets arbejde og måde at arbejde på i miskredit og give det hele et lidt absurd skær.

Jeg tror, de fleste i denne sal, der er eller har prøvet at være formand for et af Folketingets stående udvalg, vil medgive, at hvis der var blevet indleveret et samrådsspørgsmål med samme meget lidt konkrete formulering som denne forespørgsel, så var den blevet afvist. For hvad er løfter, og hvem skal i givet fald afgøre, om disse løfter er opfyldt og i hvilken udstrækning og hvornår?

Det er vel først og fremmest en opgave for vælgerne og ikke noget, et mere eller mindre tilfældigt flertal her i Folketinget seriøst kan tage stilling til. Så kunne man jo lige så godt

have vedtaget, at Jorden er flad. Det ville have samme virkning.

Som min gamle ven, det tidligere mangeårige medlem af dette høje Ting, nu afdøde Jens Risgaard Knudsen, ville have sagt, hvis han havde oplevet denne seneste produktudvikling af Folketingets arbejde: Dette er ikke et parlament. Det er et hus uden ledelse.

Jeg mener med andre ord, at vi aldrig skulle have haft denne forespørgselsdebat. Ikke sådan at forstå, at vi i Socialdemokratiet ikke vil diskutere vore valgløfter og den efterfølgende opfyldelse heraf. Slet ikke. Det gør vi gerne. Og det har vi som bekendt haft rig lejlighed til at gøre, specielt efter finanslovsforliget i november.

Men spørgsmålet er jo, om en regering overhovedet giver valgløfter. Det gør den ikke i min verden. Og formentlig heller ikke, når det kommer til stykket, i Enhedslistens eller andres verdener. Det er jo partierne, der giver løfter, partier, som går til valg på deres politik. I selve valgkampen laver regeringen jo ikke politik. Partierne diskuterer, giver løfter, kommer med forslag osv. Vælgerne sætter deres kryds, og når valgresultatet foreligger, kan der dannes regering.

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre fik befolkningens opbakning til at videreføre deres politik ved folketingsvalget i marts 1998. Men vi er en mindretalsregering, der som bekendt må gennemføre sin politik med skiftende flertal.

Pinsepakken blev således gennemført med Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti, og finanslovsforliget blev som bekendt indgået med Venstre, Det Konservative Folkeparti, CD og Kristeligt Folkeparti.

I Folketinget gælder således den enkle regel, som også bliver brugt mange steder ude i det åbne land, at der skal være flertal for de forslag, man ønsker gennemført. Så enkelt er det. Det er jo ikke alt, der bliver foreslået i politik, der kan gennemføres. Men er det så løftebrud?

Når nu Venstres formand, hr. Anders Fogh Rasmussen, der går ind for minimalstaten og har minimalstaten som sin målsætning, ikke allerede har gennemført den, er det så, fordi hr. Anders Fogh Rasmussen og Venstre ikke har holdt løfterne? Eller er det, fordi hr. Anders Fogh Rasmussen endnu ikke har fundet tilslutning til sin politik?

Eller når nu hr. Frank Aaen, der i sit tidligere liv kæmpede for den socialistiske verdensrevolution og indførelsen af det kommunistiske